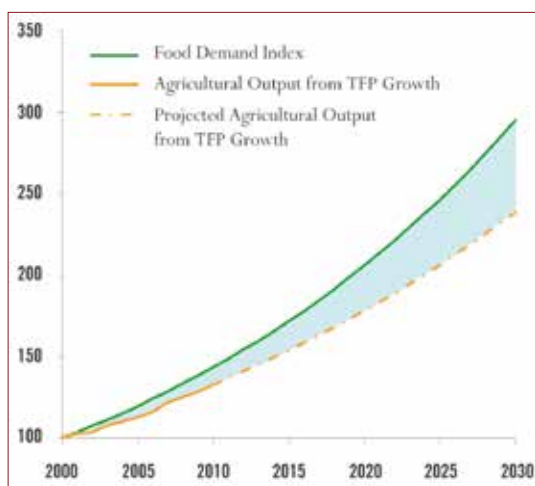

La reforma agrària, clau per a la prosperitat de la Xina

El govern Xinès, com hem parlat en altres ocasions des de La Drecera, és ben conscient de la importància de solucionar els problemes que s'acumulen al món rural com a pas previ ineludible per avançar cap a una societat modestament acomodada en el 2022. L'any passat, el Comitè Central del Partit Comunista de la Xina i el Consell d'Estat van publicar un document sobre la reforma estructural que afecta el conjunt del sector agrícola.

Es tracta, com hem comentat des d'aquestes mateixes pàgines, d'un tema estratègic per a la Xina on es concentra una part molt significativa del creixement demogràfic per als propers anys i, al mateix temps, unes fortes restriccions en termes de terra disponible i disponibilitat d'aigua.

Demanda d'aliments de Xina en comparació a la producció (2000-2030)

Font: Fuglie (2013) via Global Harvest. Segons les projeccions actuals, la Xina podrà fer front en el futur només al 72% de la seva demanda d'aliments de manera interna.

Així doncs el govern es reafirma amb els seus compromisos. Durant els primers anys de la reforma, les zones rurals van quedar en un segon pla de les reformes centrades, sobre tot, en les zones costeres més aptes per a l'atracció de capital estranger. Aquest capital va donar literalment vida a la pobre i tancada Xina d'una manera ràpida i vigorosa però, al mateix temps, va generar una important factura –que

el país ja arrossegava des dels temps de Mao– entre el camp i les ciutats.

Amb l'arribada de Hu Jintao a l'inici dels anys 2000s, una de les grans prioritats de la Xina ha estat el "buscar l'harmonia" dins les seves pròpies fronteres.

Un dels principals eixos de la política agrícola a la Xina és el repte de l'eficiència i la productivitat, peces claus ineluctables si es vol incrementar les rendes dels agricultors de manera racional. La política del govern, a més, inclou una visió de conjunt i té l'objectiu de posar en valor les tasques del camp, "l'agricultura s'ha de veure com un sector atractiu i clau dins l'economia" assenyala Tang Renjian, director adjunt del grup de treball per al sector rural.

Rearmar econòmicament les classe rurals de la Xina suposa un gran repte i significa duplicar el PIB per càpita al 2020 des dels nivells de 2010, el que permetria no només reduir enormement les bosses de pobresa que encara hi ha a les zones del interior de la Xina, sinó també que aquestes regions experimentessin un procés de convergència respecte les zones urbanes.

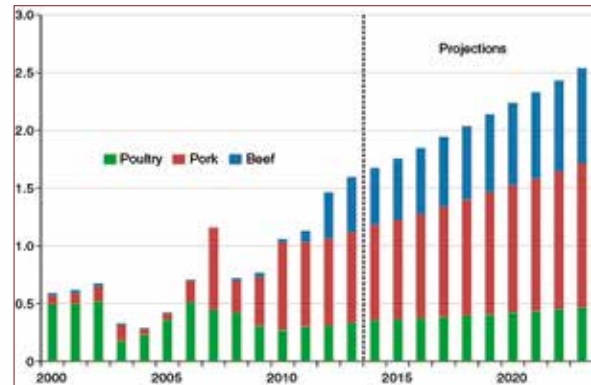
Aquest últim, un tema no menor ja que la Xina córrer el risc de fer-se rica i poderosa però deixant-se una part important de la població pel camí.

La bretxa d'ingressos entre les zones rurals i les urbanes es va seguir reduint l'any passat: els ingressos per càpita dels residents rurals van créixer un 6,2 % en comparació amb el 5,6 % per als residents urbans, segons l'Oficina Nacional d'Estadístiques. Tanmateix, el gap encara és significatiu: les rendes urbanes són quasi tres vegades (2,72x) superiors a les que existeixen en les zones rurals.

Motiu principal d'aquest fet és que el camp xinès encara té molt recorregut a l'alça en termes d'eficiència, ús intensiu de maquinària o regadiu. Es tracta de problemes que s'han d'afrontar amb reformes econòmiques profundes. Una millor protecció de la propietat, un millor sistema d'incentius per a l'ús de l'aigua, i una menor regulació de preus, són alguns dels elements que han d'afavorir l'avançar cap a uns mercats agrícoles més competitiu. Tot això, a més, té efectes positius en un altre dels grans reptes per al país com és el d'assegurar la seguretat alimentària.

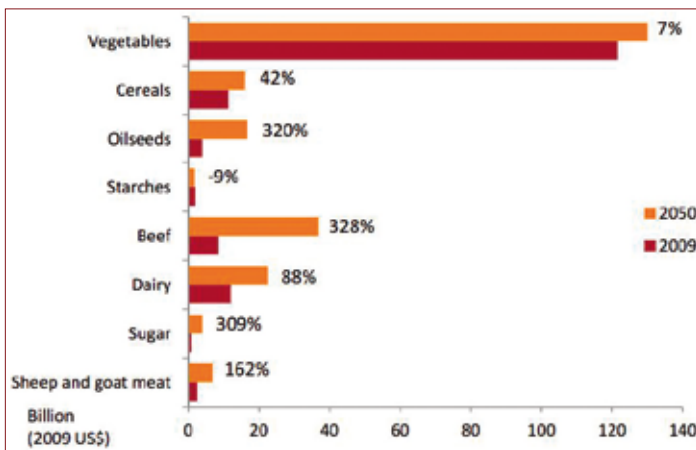
En altres ocasions en aquestes mateixes pàgines, ja hem explicat algunes de les polítiques d'inversió que han dut a terme la Xina fora de les seves fronteres per diversificar el risc derivat de dependre, cada cop més, de tercers països per alimentar-se. L'any passat, la producció agrícola es va ressentir per primer cop en 12 anys on la producció havia anat creixent tots els anys. Aquets estancament es dona en un moment on les expectatives del consumidor xinès son cada cop més altes: l'increment de poder adquisitiu s'ha traduït en una major demanda d'aliments, més variats i de major qualitat. Aquest nou consumidor vol menjar més, millor i amb unes garanties de sanitat molt més altes. En tots aquests factors, es situa la base del gran creixement que han experimentat les importacions d'aliments a la Xina en la última dècada.

Perspectives de demanda de carn a la Xina

Font: USDA. Kilograms per persona.

Consum de productes agrícoles a les zones urbanes de la Xina

Font: ABARES. Segons la consultora especialitzada ABARES el valor real del consum d'aliments a la Xina (sense inflació) es preveu que augmenti 104 per cent entre 2009 i 2050.

Per si el repte de la producció agrícola a la Xina no fos suficientment gros, el fet de no comptar amb un marc institucional tan sòlid com el d'altres països avançats i uns mercats transparents, fa que l'ús massiu de fertilitzants i pesticides sovint plantegi dubtes per la incapacitat, a vegades, de garantir els controls i la qualitat necessària que es requereix i el que ja ha estat font d'algunes crisis de confiança molt importants en el mercat domèstic i amb conseqüències molt perilloses al suposar grans pujades de preu i una perduda de credibilitat que accentua la ja forta dependència dels mercats internacionals per abastir la demanda d'aliments. La innovació i la inversió en capital en béns d'equip son fonamentals per crear un sector agrícola competitiu que pugui fer front al repte de la gran demanda que té la Xina per els propers anys.

Per ajudar en aquest procés, el govern contempla millorar la fiscalitat de les empreses agrícoles i un millor accés als mercats de crèdit, avui monopolitzats per les grans empreses estatals (SOEs) concentrades en les àrees urbanes. El govern s'ha compromès a donar suport amb programes d'inversió conjunta i amb fons per el desenvolupament de la infraestructura en les zones rurals. El que inclou també facilitats a les persones que es desplacin cap a zones del interior descongestionant les molt poblades regions costaneres i puguin disposar d'incentius per muntar els seus propis negocis. En definitiva, es tracta de que el sector agrícola en el seu conjunt sigui atractiu, sostenible i rendible una peça clau per que la Xina pugui menjar i continuar el seu procés de creixement.